

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antonii Svcqvet E Societate Iesv Via Vitæ Æternæ

Sucquet, Antoine

Antverpiae, 1630

Cap. 10. De Eleemosyna

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54856](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54856)

I A C V L A T O R I Æ.

- Galat. 5. **Q**ui Christi sunt, carnem suam crucifixerunt cum vitiis & concupiscentiis suis.
- Lucæ 13. Nisi pœnitentiam habueritis, omnes similiter peribitis.
- Ioel 2. Convertimini ad me in toto corde vestro, in ieiunio, fletu, planctu.
- Coloss. 3. Mortificate membra vestra quæ sunt super terram.
- Psal. 43. Propter te mortificamur totâ die, facti sumus sicut ovis occisionis.
- Abdiæ 15. Sicut fecisti, sic fiet tibi, retributionem tuam convertet in caput tuum.
- Habac. 3. Ingrediatur putredo in ossibus meis, & subter me scateat, ut requiescam in die tribulationis.
1. Cor. 9. Castigo corpus meum, & in servitutem redigo, ne forte, cum aliis predicavero, ipse reprobus efficiar.
- Galat. 2. Christo confixus sum cruci, vivo autem jam non ego, vivit verà in me Christus.
- Philip. 3. Configuratus sum morti Christi, si quo modo occurram ad resurrectionem qua est ex mortuis.
- Galat. ult. De cetero nemo mihi molestus sit, ego enim stigmata Domini nostræ Iesu Christi in corpore meo porio.

C A P V T X.

*Meditatio de Eleemosynâ secundo opere
satisfactorio.*

Psal. 10.

Presentia
Dei.Dei erga
homines li-
beralitas.

Luca 6.

PVNCTVM I. HOMO. Oculi tui, Domine, in pauperem respiciunt, & palpebræ tuæ interrogant filios hominum, si ergo tu in pauperes respicis & in ius me, uti confido, & intima cordis mei, quis despiciere eum poterit, & cum tu desiderium ejus exaudias, quis illum repellere?

CHRIŒTVS. Vides universum hoc, & omnia quæ in eo continentur? ecce quàm liberalis in te fuerim Deus tuus, quàm munificus in te hominem ingratum, & quidem ultrò ac spontè absque merito tuo: Attende obsecro, quomodo me imiteris. Nonne enim dixi: Estote misericordes sicut Pater vester misericors est? & iterùm: Beati misericordes, quoniam ipsi misericordiam consequentur

quentur? vis ergo tu misericordiam à me, impende alteri, & mitte panem tuum super transeuntes aquas, quia post tempora multa invenies illum *Hæcine credo, ut sup. pag. 7.*

HOMO. Quid pro his omnibus, magne Deus, quid ex his, inquam, tibi non reddi (omnia enim in manu tuâ sunt) sed quid præsentari tibi solum cupis? nihil enim magis indignum, quàm quippiam tibi Regi regum, & Domino dominantium negare. Nulla major ignorantia, quàm te in pauperibus non agnoscere, & cum stulto illo Nabal dicere, Tollam panes meos & aquas meas & carnes pecorum quæ occidi messoribus meis, & dabo viris quos nescio unde sint? Quis enim sis, & unde sis qui per pauperem rogas scimus. Quid enim aliud est facere eleemosynam quàm tibi id quod tuum est, & in manu tuâ, tibi inquam petenti per pauperem à te missum non tam dare quàm reddere & servare, non perdere sed lucrari? Et hæc credimus, & illiberales erga te esse possumus?

Credo tibi, &c. ut sup. pag. 7.

DEVS. Attende me perinde facere ac si puero parens plurima daret, deinde ut videret gratitudinem, & indolem exiguum quid peteret. Ita enim à divite peto per pauperem, pro aureis à me datis, areos; pro sericis scruta, pro deliciis vilia peto esculenta.

HOMO. Petis, & negantur cheu: tibi sæpè lacrymosâ postulanti voce pauperum, bone Jesu, quæ etiamsi penetret in cælum, aures tuas, Domine Deus exercituum, emollire sæpè nequit dura pectora mortali-um,

CHRISTVS. Considera si parens plurima bona sua ut filio suo nuptias illustres conciliaret, dedisset; atque is deinde filii causâ pauper ab eo stipem, frustumque panis peteret, nonne durissimum & crudelissimum esset hæc negari?

HOMO. Ita certè fieri video dum famelico pauperi,

G 5

& eju-

Deo non datur, sed redditur vel offertur.

2. Reg. 15.

Deo datur quod pauperi.

Preciosa datur Deo, vilia repetit.

Simile.

& ejulanti panis negatur. quem si tu dives egentem non pavisti, occidisti, ut Ambrosius loquitur.

Ambros.

Clementissime Deus, ut infr. pag. III.

Vide quid det Deo, quidve petas.

PUNCTVM II. CHRISTVS. Quid verò est, & quàm vile quod à vobis divitibus mihi cujus est terra & plenitudo ejus eleemosynæ nomine & quidè meo datur? Terræ frustulum, vilis lacerna, is ferè cibus quem tuus venter satur fastidit. Et tamen hæc in pauperibus meis gratanti animo accipio, pro iis gratum me exhibeo, imò centuplum promitto. Et non erubescis hæc mihi negare petenti, imò cum lacrymis & clamore valido postulanti? *Hæcine vera, ut sup. pag. 7.*

August.

HOMO. Admior infinitam bonitatem tuam, quam certè vincere non potest malitia & avaritia nostra. Et audio Augustinum tuum monentem me quasi ex te. Reminiscere non solùm quid des, sed & quid accipias. Panis quem das, terra est de terrâ in terram, ut fulciatur terra. Poterit itaque pauper dicere: vide ne plus tibi præstem accipiendo, quàm tu dando. Si enim non esset qui à te acciperet, non erogares terram & emeris cælum. Contemne me, si nihil petit ab eo qui fecit me & te.

DEVS. Appende hæc in trutinâ rationis coram me, & vide an eleemosyna parva magnis fructibus & commodis corporis & animæ non longè sit inferior, imò infinitis ferè partibus, & tu illam ut hæc consequaris, malè collocaram putabis.

Eleemosyna servat nobis qua periuram erant.

HOMO. Imò gratiâ tuâ & luce tua video si eleemosyna à nobis præstetur, perinde esse ac si in incendio, diluvio, in direptionis summo periculo aliena nostræ fidei essent commissa, & omnia nobis præstanda foret pericula: Tu verò Domine velut integerrimus amicus te offerres, ut hæc nobis eripienda servares nobis, & aucta centuplo crederes in æternum. Hæcine credimus? Hæcine credimus? quæ tamen certiora sunt quàm me vivere qui hæc lego; quæ insania polle tibi tradere quod

quod tuum est, quodque ut nostrum perpetuò esse possit servare nobis vis, ne mors omnia rapiat.

CHRISTVS. Quid habes avarè, & conquisitor huius sæculi? quid in me desideras? fidelitatem? potentiã? cur cuivis ferè centuplum promittenti credis thesauros tuos, & mihi pauperibusque meis vix nummum?

HOMO. Certè Domine, ambigo an talis verè dici possit credere Euangelio & veritati tuæ. Quid enim frequentiùs inculcatur & commendatur? Date, ais Salvator mi, eleemosynam, & omnia munda sunt vobis. Et rursus: Vendite quæ possideris, & date eleemosynam. Atque adè perfectionem in eo posuisti dicens: Si vis perfectus esse, vade & vende omnia quæ habes & da pauperibus, & habebis thesaurum magnum in cælo. Neque id tantum in novo testamento, sed & in veteri decrevisti racemos in vineâ pauperi relinquendos, & spicas in agro & manipulum oblitum. Denique iussisti frangi esurienti panem & egenos vagosque induci in domum: & alio rursus loco. Ego præcipio tibi ut aperias manum tuam fratri tuo egeno. Quid dicemus ad hæc? Si vera sunt & credimus (sunt autem verissima & credere nos profitemur) horrendum erit incidere in manus tuas.

CHRISTVS. O stulti, & tardi corde ad credendum! nonne videtis quàm brevis hîc sit possessio bonorum mundi huius? & vitæ spatium hora est, imò momentum, & de hoc solliciti totâ prope vitâ, de æternitate æternisque opibus vix cogitatis? Dic quæso: reputasti tecum, qui rationibus tuis temporalibus ita invigilas, quantum in regno meo possideas, ubi perpetuò vivere & manere exoptas?

Clementissime Deus, &c. ut inf. pag. 111.

HOMO. Gratias tibi ago, benignissime Deus, quòd iudicia hæc tua manifestaveris mihi. Nemo, video, sibi crudelior hostis quàm immisericors. Quâ enim mensus mensus quis fuerit, eadem remetietur ei, & qui parcè,

ut

Avarus Deo credere non videtur. Luc. 11. Luc. 12.

Matth. 19.

Levit. 19.

Levit. 23.

Deut. 24.

Isaia 59.

Deut. 15.

Ad momentum possidere vult avarus potius quàm æternum.

Matth. 7.

2. Cor. 9. *Cruelis sibi est, qui par-
cus in elec-
mosynâ.* ut Apostolus tuus, seminat, parcè & metet. Justo enim
iudicio fit, ut hic etiam tales experiantur paupertatem,
qui eam in membris tuis levare noluerunt. Quot enim
potentes ære alieno & ludo & factu patrimoniam ab-
sumserunt, de quibus pauperi arrosum stipem largiri vi-
debatur illis esse onus gravius quàm ferre possent? non
irrideris Deus meus, non irrideris. Contrà verò veritas
Galat. 6. hujus sententiæ manifesta omnium sæculorum expe-
rientiâ, quòd fœneretur Domino, qui miseretur paupe-
ris & vicissitudinem suam reddet ei: qui enim dat pau-
peris & vicissitudinem suam reddet ei: qui enim dat pau-
peris non indigebit; qui despicit deprecantem sustine-
bit penuriam. Hæcine credo, & tanquam si crederem
operor? Ergone fallere potes, qui centuplum promisi-
sti? qui quæ dixisti: Honora Dominum de tuâ substantiâ,
Prov. 3. & de primitiis frugum da pauperibus, & implebuntur
horrea tua ubertate, & torcularia tua abundabunt vi-
no? Verissimum est illud: Alii dividunt propria & di-
tiores fiunt; alii rapiunt non sua, & semper in egestate
Prov. 11. sunt. Ita patuit in viduâ paupere quæ Eliam pavit, &
dives facta fuit in communi egestate. Et verò nonne
3. Reg. 17. *Mendici su-
mus, & mē-
dicos audire
nolumus.* scimus nos quoque mendicos esse ad portam tuam, ô
Rex regum, & Domine dominantium, te verò paupe-
rem submittere, qui nomine tuo à nobis petat? Quid
ergo justius quàm ut qui obturat aurem suam ad cla-
morem pauperis, & ipse clamet, & non exaudiat? An
ignoramus illud decretum tuum: Date & dabitur
Prov. 13. vobis: & rursus: Beatius est dare, quàm accipere? quis
hæc credit Deus meus, & ea quæ dat, servare se, & cum
fœnore recepturum? sic me docuit tuus August. dicens:
August. Quid sunt pauperes quibus damus, nisi delatores no-
stri? Delatori enim das; in cælum portat: quod das an
excidit tibi? & securiùs certè deferuntur divitiæ per
manus plurium quàm unius.
- LUC. 16. CHRISTVS. Mirum non percelli homines supplicio
Epulonis divitis & auari, qui micam negavit Lazaro,
qui jam recumbit mecum in cælo: vel Mauritiij Impe-
ratoris,

ratoris, qui militum vitam nec vili quidem nummo redimere voluit, quos ego sanguinis mei precio emeram.

HOMO. Recordor sententiæ illius tuæ, ô sapientia æterna: Date eleëmofynam, & omnia munda sunt vobis. Quæ ergo bona ab eâ non speranda, cum & à peccatis liberet, & pro iis satisficiat? Ideo quæ aiebat Daniel Nabuchodonosori. Consilium meum tibi placeat: peccata tua eleëmofynis redime. Quoniam eleëmofyna à morte liberat: ipsa est quæ purgat peccata, & facit invenire misericordiam, & vitam æternam. Illa, scio, fidem impetravit Cornelio: illa denique gratiam conservat. Eleëmofyna enim viri quasi sacculus cum ipso, & gratiam hominis quasi pupillam conservabit: super scutum potentis, & super lanceam adversus inimicum tuum pugnabit.

Dan. 4.

Tob. 12.

Act. 10.

Eccl. 17.

CHRISTVS. Attende igitur eleëmofynæ præstantiam, cuius artem scire, teste seruo meo Chrysofomo, amplius est quàm esse regem, quàm mortuû suscitare.

Eleemosyna

regno uti.

lor.

Chryf. hom.

33-ad pop.

Antioch.

HOMO. Per hæc enim, tu Deus, de nobis, per illam nos de te Deo meo benè meremur. Eheu! quid in die iudicii respondebit, quia hæc jam surdis auribus audit? & quàm jucunda erit electis vox tua illa dulcis: Venite benedicti Patris mei, possidete regnum. Esurivi enim, & dedistis mihi manducare in minimis meis, in eis me potastis & vestivistis. Quàm verò triste erit: Ite à me maledicti in ignem æternum? & Cur? Quia esurivi & non dedistis mihi manducare, hospes eram, & non suscepistis me.

Matth. 25.

CHRISTVS. Quid tunc fecisse optares tu qui hæc legis? utram audire vocem? Expende jam quid præstet: habere in hæc vitâ unde tu, filijque tui & cognati luxurientur, & non præbere unde ego egenus reficiar, an fœnerari mihi & centuplum, atque æternam vitam possidere. *Hæcine vera, &c. sup. pag. 7.*

HOMO. Certè si hæc crederent homines, nescio quis

quis

*Hieron. ad
Nepot.
Elemosyna
liberat à
malâ morte.*

*Orat. ad
divites.*

*Basil. hom.
in illud: De
firuam.*

*Luca 6.
Prov. 28.
Infidelitas
mortalium.*

*2. Cor. 8.
1. Tim. 6.*

quis pauper dives non esset, & quis dives pauperem non se faceret. Si, inquam, crederent æternam retributionem, peccatorum veniam elemosynæ tribui, & mortem bonam & æternam vitam. Non memini, aiebat ille, me legisse malâ morte mortuum, qui libenter opera charitatis exercuit. Habet enim multos intercessores, & impossibile est multorum preces non exaudiri. Et tu beatos dixisti misericordes, quoniam misericordiam consequentur, & è monte Olivarum in cælum ascendisti, quod in illud nulla via commodior misericordiâ. Illa enim nobis aperit cælum, illa tribuit regnum. Quàm ergo infelix, qui illam negligit! dicit mihi Basilius tuus: non misertus es? non invenies misericordiam, non aperuisti domum? repudiaberis à regno; non dedisti panem? non accipies vitam æternam. Utinam destruat omnis dives horrea sua, & sua esse faciat pauperum domos, ut tua illius sint tabernacula! esurientis verè est panis, quem dives detinet: nudi est pallium quod in vestiario conservat: discalceati est calceus, qui apud eum computrescit. Qui habuerit substantiam mundi hujus, & viderit fratrem suum necesse habere, & clauserit viscera sua ab eo, quomodo charitas Dei manet in illo? ita discipulus tuus. Ut non diligamus verbo, neque linguâ, sed opere & veritate.

DEVS. Nónne dixi: Date, & dabitur vobis? an fallere possum, aut mentiri? nónne dixi: Qui dat pauperi non indigebit? verane hæc sunt? Iterum dico: Appende in itaterâ commoda elemosynæ, nec me patieris egenum, ut tu dives sis; nec mihi detrahes quo te vestias, nec tu comedes, & me fines esurire. Et si pauperem te esse oporteret, magnane res te fieri propter me pauperem, qui propter vos egenus factus sum, cum essem dives? dixi per Apostolū: Nihil intulimus in hunc mundum, verum nec auferre quid possumus; habentes autem alimenta, & quibus regamur, his contenti

contenti sumus. Tu verò contentus esse non vis. Quando verò occidi fame animam justam? nonne Eliam pavi corvo in solitudine, & Paulum? & Danieli in lacu prandium misisti? Et si ego vitam dedi tibi, nonne & servare eam poterò? Quid inquam? si vitam meam posui pro te, recusare poteris mihi partem panis, cui tantuses debitor?

HOMO. Verè video non esse quod respondeamus, & gratias tibi ago, Deus meus, quòd judicia tua hæc manifestaveris mihi. Juravi enim & statui custodire judicia justitiæ tuæ.

E X E R C I T I V M .

CLEMENTISSIME Deus, qui hanc legem nobis statuisti, ut quâ mensurâ mensi fuerimus, remetiatur nobis, da mihi, queso, gratiam tuam ne qui quotidie panem & veniam peccatis meis, ac regnum tuum postulo, & exaudiri opto, avertam faciẽ meam ab ullo paupere: ut nec à me avertatur facies tua, qui misericordiam velle te dixisti, & non sacrificium. Quomodo enim sustinere possẽ in iudicio tuo, hoc verbum tuum penetrabilius omni gladio ancipiti, Esurivi ego, & tu non dedisti mihi manducare; etiam poscis māducare panem perpetuò in regno meo? sitivi, & potum negasti; & iam vis inebriari ab ubertate domus meæ? nudus eram, & non me texisti; & nunc poscis indui gloriã, ac stollã immortalitatis vestiri? in carcere eram, nec me visitasti; & libertate filiorum frui exoptas? hospes eram, & non me collegisti; & iam mansionem perpetuã vindicare tibi audes in regno meo? infirmus eram, & non me visitasti; mortuus eram, & non me sepelivisti; quomodo ergo audes vitam eternam à me flagitare? Hac vox tua Domine, confringit Cedros Libani; vox hac tua intercidit flammam ignis, à voce hac contremuerunt labia mea. Ignosce, obsecro, quòd aliquando non agnoverim te, aut repulerim, aut aliter acceperim quàm à te suscipi velim, cùm verè sim mendicus & pauper, & tu sollicitus sis mei. Da mihi obsecro ea facere proximo, quæ mihi ab eo fieri velim, & abs te, dum nudus & egenus de valle hæc lacrymarum venio ad te ut recipias me

Prov. 10.

3. Reg. 17.

Dan. 14.

Bern.

Matth. 7.

Tob 4.

Matth. 9.

Osæ 6.

Matth. 25.

Audi Chri-

stum alio-

quentẽ te.

Psal. 28.

Psal. 29.

Fac proxi-

mo quod

optas fieri

tibus.

in aeterna tabernacula. Non enim bona comitantur, sed misericordia sola, neque hinc quicquam auferemus qui nihil intulimus, nisi id quod manu pauperum pramiserimus. Et si hic fregero esurienti panem dixisti: Tunc invocabis, & Dominus exaudiet; clamabis & dicet: Ecce adsum. O quanta fiducia coram te Deo meo est eleemosyna omnibus facientibus eam! Mensura utique bona, & conferta quam nobis optamus.

Isaia 50.

Iob 4.
Matth. 5.

Ibid.

Psal 115.

Matth. 5.

Scio, scio solos misericordes misericordiam consecuturos. Et verè Domine quid est, quod quisquam respondere poterit, quem arguit conscientia iniquitatis, avaritiae, & infidelitatis in dispensatione bonorum tuorum? Nōne enim certò novi tua esse omnia, caelum & terram, & omnia, quae in eis continentur; me verò dispensatorem, cui ratio sit reddenda severissima, nisi reddidero tua tibi; si autem reddidero, mea futura, quae tua sunt idè, in aeternum: Cur ergo quae tua sunt non reddam tibi? Quid peccasti in me, liberalissime Deus meus, quod omni homini infideli & mendaci (Omnis enim homo mendax) credo, & non tibi, qui veritas es: an tanto mei tuiq; odio feror, ut potius nolim esse beatus & felix, quàm reddere tibi, quod tuum est? nolim centuplum habere potius, quàm tibi, quod tuum est, unum largiri, & simul tamen hoc ipsū mihi retinere? Eheu! quae cecitas! nolo in manus pauperis, id est, gazophylacium tuum conferre, ut seruetur aeternum mihi; & malo infelix homo rapere tibi (quod tamen non valeo) & perire mihi; quàm tuo consilio omnia servare, & servari. Onerant me opes meae, & va dirum pronunciat; sed & mihi fures insidiantur, nolo tamē comiti dare, & levari; furi opto tradere, & rari. O misericordia, quae de spinis divitiarum colligis uvas, de malis aliorum bona, de paupertate opes, infirmitatibus vires, ignominiā gloriam sempiternam. O charitas infinita, Deus meus, da mihi cor latum sicut arena maris, ut tui imitator libens omnibus, maximè ad versarijs, tribuam, & honorem te, Domine, miserendo pauperis. Quot enim maledicētes tibi, & idololatrias alis, pascis, & delicijs affluere facis, & solem tuum oriri super bonos, & malos! nolo itaq; deinceps videre, quis sit qui accipiat, sed pro quo ipse capiat, & cui ego tribuam; nolo parcē seminare, & parcē metere: sed seminare in benedictione, ut tandem
audiam

audiam in illo die dulcissima verba, Venite benedicti Patris mei, Matth. 25.
& possidete regnum, quod spero, & humillimè rogo per viscera Luca 1.
misericordie tue.

Imò verò hodie spero adveniet mihi regnum tuum, & tu Rex regum, & Dominus dominantium. Si autè ego postulo abs te, ut des mihi regnum, carnem, & sanguinem tuum, ego ne terra frustum rubrae aut albae tibi negare potero? Quà fronte ad convivium tuum properabo, qui te à meo convivio excludo? Quomodo panem substantialem à te petam, si quotidianum tibi negavero? cum ergo te mihi largiri velis, ego gratià tuà me tibi toto corde offero totà animà meà. Suscipe quæso hoc cor meum, & fac ibi convivium pinguium, & medullatorum. Suscipe quicquid de manu tuà accepi. Reddo, reddo libens, & me totum tibi, à quo exemptus sum precio tanto, & mirabiliter factus, sed longè mirabilius refectus. Sicut autem tu me non despicias, quin pauperem & claudum etiam ad cenam tuam admittis, ego pariter nullum pauperem repellam, id est te Deum meum. Tu enim Deus meus à me petis, tu qui dives es in omnes qui invocant te. Nullum fastidium quando tu non dedignaris venire in cor meum immundum. Munda obsecro illud, & spiritum rectum innova in visceribus meis, ut te imiter liberalissimum Deum meum, & diligam in latitudine cordis, & serviam tibi omnibus diebus vite meae, Amen.

Applicatio
ad Com-
munionē.

Praxis in Eleëmofynis erogandis.

PRIMò, inspice rationes, & bona tua, & vide quid in æternà patrià, quid hic possideas. O quàm sæpè flamma, vis, casus auferit bona; quæ si tribuisses pauperi, æterna tibi fuissent, thesaurumque habuisses in cælo; & argue infidelitatem tuam, invadere domum hostis potest, cælum non potest.

Vide quid in
cælo possi-
deas.

Secundò, partire bona tua, & pauperibus certam de omnibus portionem assigna, eamque humiliter tribue petenti; & nulli eleëmofynam nega quoad potes. si pauper, si Religiosus es, argentumque & aurum non est tibi, pete à Domino ut pauperi tribuat: si potes, verbis solare, & benigniore vultu, qui que commiserationem spirat, non indignationem.

Assigna
pauperibus
partem bonorum.

Tertio, non tantum petenti largire, sed ultro eos quære, qui suas opes in cælestem patriam velut bajuli portent.

Utro quære
pauperes.

Quarto, filios, & tibi commissos assuesce eleëmofynis, sic de-

A pueris

H

pietissima

*eleemosy-
nam dilige.*

pietissimâ Reginâ Hispaniarum Margaretâ memoriæ proditur, ita suos, quos pepererat ad Christiani orbis solatium & præsidium liberos, instruere solitam, ut illi à teneris unguiculis suâ etiam manu tribuerent eleemosynam.

Luca 14.

*Convivium
pauperibus
tribue.*

Convivium institue illis quandoque, & ministra. quod solenne est etiam Regibus, & aliquibus familiis in bacchanalibus; ubi illud Euâgelicum servatur: Cùm facis convivium, noli vocare amicos: sed voca pauperes, debiles, claudos, cæcos; & beatus eris, quia non habent retribuere tibi.

Luca 14.

*Primitias
omnium
Deo dica.*

Mom. 43. in

1 ad Corint.

Christus sit

hæres tuus,

ut tu illius.

Deus assecu-

tor est.

Sextò, optima est praxis de omni lucro dici, nec non artis, industriæ, & contractus Deo primitias dedicare: imò in mercaturâ Christum socium habere, ejuşque negotium gerere, & lucrum pauperibus largiri. suadet D. Chryostomus arcam habere, atque in eâ eleemosynam ante orationem seponere.

Septimò, inter hæredes etiam Christum scribere; & perpetuò aliquem pauperem Christi nomine perfecte alere, bona est praxis; & usitata, etsi à paucis.

Octavò, id quod asscuratori dares, Deo aut pauperibus tribuere. Sic nobilis mercator Hispali felicissimè negotiatus est: contra verò cùm Olissipone alius idem facere solitus, naves propè in portu aspiceret, & à piâ simul consuetudine descisceret, mox illæ ortâ tempestate, & herus omnibus fortunis evertus est.

*Industria
bona.*

Nonò, curare, ut pueri petitori pro paupere eleemosynam assuecant dicere, Deum petere pro foribus stipem; nobisque hanc phrasin facere familiarem, Deo dedi, vel potius reddidi sua. Deus à me petiit, ego restitui. neque erubescas Christianâ ac piâ phrasin usurpare, cùm passim leges mundi atq; axiomata. loquendi ac scribendi formulas civilitatisque tam accuratè videas observari.

Alterna.

Decimò, ut autem eleemosyna duplex sit, possunt persapè (quod non in uno loco fieri novi) illæ his, qui confessi, & communionem refecti fuerint; vel in Catechismo rectè institutis attribui.

Tertia.

Vndecimò, quotidie in mensâ lancem apponere, quæ à Dei appelleretur, & de ferculis singulis Domino Jesu in membris suis præcidere, & consecrare; ut in familiâ nobili fieri scio, in quâ etiam sabbato omne lac armenti in honorem Deiparæ egenis distribuitur.

*Tria ser-
vanda in
eleemosynâ.*

Duodecimò, observa tria circa eleemosynam: Primum, praxes hujus virtutis tot esse obvias, & plurimas, & amanti faciles, ac sunt humanæ vitæ miseræ. Sunt autem eæ duplicis generis, corporis, & animi; quibus levandis opera misericordiæ

diæ

diæ spiritualia, & corporalia succurrunt, hisce versibus comprehensa :

Visto, potu, cibo, redimo, tego, colligo, condo :

Consule, castiga, solare, remitte, fer, ora.

Secundum, affectum & voluntatem attendi à Deo magis, quàm id; quod datur: quemadmodum in viduâ, & in mercede potus aquæ frigidæ demonstratur. Tertium, eleëmofynam fieri debere clam, si potest; eamque esse utilissimam quæ secretissima est. O quot sunt qui ubique nomina sua ponunt in terris; quorum nunquam littera inveniatur in cælis; eò quòd jam receperint miseri mercedem suam! Quàm pauci enim alias foundationes, aut pia opera faciunt, quam quæ simul etiam concilient famam aut potentiam aut pietatis: Saltem oportet ut omnia fiant bono fine ac intentione, non ut hypocritæ: lubèti item animo, prompto, hilari & humili. In omni dato hilarem fac vultum tuum, ait Sapiens. nam se beneficium accipere putat, non dare, qui novit, ut oportet, eleëmofynam præstare.

Oratio pro executione. *Dignatus es, &c. sup. pag. 10.*

IACVLATORIÆ.

Quamdiu fecistis uni ex minimis meis, mihi fecistis. *Matth. 25.*
 Esto pupillis misericors, ut pater, & pro viro matri illorū, & eris *Eccl. 4.*
 tu velut filius Altissimi, filius obediens, & miserebitur tui matris quàm mater.

Beatus, qui intelligit super egenum & pauperem: in die malæ liberabit eum Dominus. *Psal. 40.*

Qui miserebitur pauperis, beatus erit. *Prov. 14.*

Beneficentia & communionis nolite oblivisci: talibus enim hostis promeretur Deus. *Hebr. 13.*

Nihil tam divinum habet homo, quàm de alijs bene mereri. *Nazianz.*

Estote misericordes, sicut Pater vester celestis misericors est. *de paup. rû*

Vnicuique mandavit Deus de proximo suo. *amore.*

Estote invicem benigni, donantes invicem. *Lu. 26.*

Alter alterius onera portate; & sic adimplebitis legem Christi. *Eccl. 17.*

Filioli mei, non diligamus verbo, neque lingua: sed opere & veritate. *Ephes. 4.*

Galat. 6.

1. Ioan. 3.

CAPVT XI.

De oratione, tertio opere satisfactorio, & illius usu ac fructu.

TERTIVM genus bonorum operum, quo etiam Deo satisfaciunt, est Oratio: Deo enim illa suavissimum est incensum, & propitiatorium sacrificium, si